

Bonjour !

Even een keertje lekker laat uit bed stappen, even voor negen uur. Dat doet goed. Ik had me voorgenomen om relaxed de boekhouding te doen. Maar rond half elf ging de telefoon al en ik moest wel beantwoorden. Soms zie je dat het een noodtelefoontje is... Aan de andere kant van de lijn een persoon met heel veel pijn. Een lang verhaal zonder einde lijkt het wel. Maar deze persoon heeft juist die geduld en volharding nodig die niet verwerpt en niet bang is van pijn. Volgende week zal het weer wat beter gaan en vervolgens weer niet, totdat er totale genezing is. Waarom niet meteen, waarom zo lang? (Een begin van dat antwoord vinden we in Efeze 3:17-18 en 4:13-14.)

Begravenis in de lokale kerk

Terwijl we nog aan de telefoon waren, kreeg ik een ander telefoontje, van een vriendin uit de kerk die zij dat Arsène omgekomen was in een auto-ongeluk. Gisteren dronken we nog koffie samen na de kerkdienst...

Vreemde gewaarwording. Dit zal de zoveelste begrafenis in twaalf maanden worden. Er gaat geen maand voorbij zonder één of twee begrafenissen. Soms zelfs twee op één dag! Ik ben de tel kwijt. In april zal het één jaar zijn dat we mijn moeder begraven hebben. Volkomen onverwacht. Vorig jaar mei overleed een neef van Jody en in juli een oom van haar. Ook totaal onverwacht. We konden er helaas niet bij zijn...

Maar wat een verschil tussen begrafenissen van degenen die Jezus kennen en van wie niet. Een verschil tussen leven en dood! In mei werd ik gevraagd om de begrafenis te leiden van een jongeman die zelfmoord had gepleegd, aangezien ik de familie al jaren ken in verschillende omstandigheden. Thomas had alle hoop in de mensheid verloren... Een heel triest verhaal. De grootvader was verbaasd dat ik over Jezus sprak, omdat de ceremonie plaatsvond in een seculier uitvaartcentrum. Het was geeneens in mij opgekomen om *niet* over Jezus te spreken, vooral omdat Hij onze levende Hoop is!

Truus van Eijden

Ongeveer een jaar geleden, tussen de twee lockdowns, liep een lange jongen de kerk binnen, op zoek naar antwoorden. Iedere keer als ik Axel tegenkom zegt hij: "J'ai une question!" Vanaf het allereerste begin heeft hij zijn hulp aangeboden met de verbouwing, niet dat hij veel ervaring had. Zodra hij een vrije dag had wilde hij komen helpen, maar vooral praten! Het was meteen duidelijk dat God hem tot Zich trok. Over de weken hebben we urenlang gepraat over alles wat maar met het leven en God te maken had. In mei was hij overtuigd van één zaak: zonde leidt tot de dood! Maar niets meer. Wie is Jezus? Geen idee. Terwijl wij onze gesprekken voortzetten, zette de Heilige Geest mij aan om hem te vragen: "Wie is Jezus voor jou?" In de weken daarop liet die vraag hem niet met rust. Gedurende de zomer werd het steeds duidelijker dat Jezus de Zoon van God en de Redder van de wereld is. Begin voorjaar zei hij: "Marc, ik heb het je nog niet gezegd maar ik wil het in jouw aanwezigheid hardop uitspreken en misschien verwoord ik het niet zoals jij het zou doen, maar voor mij is Jezus de Waarheid over de hele wereld." Grote tranen rolden over zijn wangen terwijl de woorden uit zijn mond kwamen. Inmiddels bestuderen we de Romeinenbrief en praten we over gedoopt worden.

Axel geeft een getuigenis

Een andere jongeman, onze Jan-Willem is inmiddels 18 jaar en met glorie geslaagd voor zijn eindexamen. Dat zouden haast vergeten, vanwege al de "gezondheidsmaatregelen". Maar vooral ook omdat hij dezelfde meteen begon met het lezen voor zijn vervolgopleiding. Hij doet een speciale studie "literatuur" (Frans, Engels, Duits, Grieks, Filosofie, Geschiedenis en Aardrijkskunde) die hem toegang moet bieden tot de "grote scholen". In het Frans heet dit "Classe Préparatoire", dat vooral heel hard werken betekent en waar men al tevreden is met een vijfje of een zesje. Jan-Willem is gelukkig erg tevreden. Zijn ouders ook. Verder is hij ook betrokken bij de padvinders als leiding. In totaal zijn er zo'n 45 kinderen tussen 7 en 17 jaar

Jan-Willem als leider

Samen een 5000 jaar oud spel spelen

oud, zowel van christelijke als niet christelijke huize. Een fantastische gelegenheid om kinderen iets van het Evangelie te laten beleven terwijl ze ook allerlei levenslessen leren in de natuur.

Zijn broer Jack (bijna 16 jaar oud) zit ook bij de padvinders. Heerlijk buiten rennen, hutten bouwen, kampvuur aansteken en spelletjes doen samen met zijn vrienden. Ze hebben een prachtig terrein bij kennissen op een camping ten noorden van Tours. Verder grijpt Jack iedere gelegenheid om te voetballen. Als het even kan glijt hij naar het voetbalstadion zo'n 300 meter van huis. Ook in de kerk schopt hij graag een balletje met de ander jongens (ja dat mag nog bij ons, het is immers een sportzaal...). Volgend jaar is het zijn buurt om eindexamen te doen. Hij overweegt om dezelfde weg te gaan als zijn broer.

Hoewel de Franse regering steeds gekkere maatregelen oplegt en intussen ook allerlei onrechtvaardige wetten opstelt zien we een steeds grotere honger onder de mensen naar leven en samenleven. In plaats van meteen naar huis te gaan naar de kerkdienst blijven mensen hangen voor een praatje en een kopje koffie. Inmiddels is er ook een kop soep bijgekomen. Zo nu een dan ook pizza. Want we kunnen de mensen niet honger laten lijden, toch?

In een samenleving waar de dood een steeds grotere plek krijgt (abortus tot aan de geboorte, euthanasie, verbieden van gezondheidszorg van zieken, het ziek maken van gezonde mensen, mensen in eenzaamheid laten te sterven, kinderen in psychische verwarring brengen, pornografie en perversiteit bevorderen...) mogen we ons inzetten voor het leven dat God geeft. Dit doen we door met politieke leiders te spreken over wat mens-zijn is, door mensen met problemen te helpen, door degenen die in zonde vastzitten de genade van God te

laten beleven, door heling te bieden aan gebroken echtparen, en door een plek aan te bieden waar men op adem mag komen.

Gelukkig doen we dit niet alleen! Half oktober hebben we versterking gekregen van Jack en Sarah Winterburn, met een zoontje van twee, Benjamin. In de komende jaren hopen we meer van hen te kunnen vertellen. Sarah helpt al goed mee met de lofprijzing en Jack biedt een helpende hand met mijn werk in "Maison de la Solidarité". Natuurlijk kunnen we dit niet doen in eigen kracht, zoals Jezus dat ook aan zijn discipelen gezegd. Met veel dankbaarheid mogen wij dan ook getuigen dat onze God zo goed en trouw is! Iedere dag vernieuwt

Hij onze kracht en leidt Hij ons door Zijn Geest en Zijn Woord. Samen het Lichaam van Christus kunnen en mogen volharderen ondanks alle uitdagingen en moeiten en pijn! **Hartelijk dan ook aan een iedere van jullie die deze brief leest, dank voor jullie verbondenheid, voor jullie financiële steun en gebeden!**

Met vriendelijke groeten en liefs,

*Marc & Jody
Jan-Willem en Jack*

Zie ook:

<https://www.ecmnederland.nl/k/n324/news/view/46666/25736/missie-in-tours-probeer-alles-en-volhard.html>

Stuur ons een berichtje:

Jody: +33 6 5142 6556 / jody.vaneijden@ecmi.org

Marc: +33 6 0524 1799 / marc.vaneijden@ecmi.org